

det for os overveiende Vigtigste endnu vil blive tilbage. Jeg skal naturligviis ikke for-
 tabe mig i Betragtninger herover, men kun
 ganske løseligt henpege paa, at mange af de
 indgribende Forhold, vedrørende hele Riget i Al-
 mindelighed, der hidtil have været forbeholdte
 Rigsdagen, og som ikke længere kunne blive
 staaende i vor Grundlov, efterat Fællesforfat-
 ningen bliver indført, ere af den Bessaffenhed,
 at man kun i Formen spørger Rigsdagen
 derom, og vi have saa frisk Erfaring des-
 angaaende, at jeg vel ikke behøver at udvikle
 dette videre.

Foraaavdt der nu kun var Spørgsmaal
 om, hvilken Form der var det heldigste Ud-
 tryk for det Resultat, vi ere komne til, saa
 vilde det jo vistnok være saagodtsom en Smags-
 sag; En kunde synes bedre om denne Form,
 og en Anden kunde synes bedre om en anden
 Form, og i den Retning lod der sig vel ikke
 synderligt discutere. Men der er andre Si-
 der af Sagen, paa hvilke jeg maa lægge
 langt større Vægt; jeg maa saaledes netop ved
 en Grundlov lægge ikke ganske ringe Vægt
 paa, at det hele Udseende har baade en mere
 forstaaelig og tillige en mindre anstødelig
 Form. Det er langt mere forstaaeligt, jeg vil
 ikke sige for de Enkelte, som have at fortolke
 Grundloven, men for dem, som Landet rundt
 ville modtage et Indtryk af vore Forhandlin-
 ger, naar der er udkommet en Fortegnelse over
 de Forandringer, som skulle skee, idet derved
 ligefrem antydes, at det er netop de Foran-
 dringer, som have maattet skee, og heller
 ikke andre, — end naar man giver en ny
 Grundlov, som man Punct for Punct maa
 sammenholde med den gamle, for at komme til
 et Resultat om, af hvad Bessaffenhed Foran-
 dringerne egentlig ere. Men det er fremsfor
 Alt en mindre anstødelig Form; thi der er
 virkelig for mig noget Anstødeligt i den sidste
 midlertidige Paragraph i Regjeringens Udkast;
 det har noget høist Sørgeligt at skulle votere
 over, at fra det og det Tidrum ophæves
 Danmarks Riges Grundlov af 5te Juni 1849;
 det kan vel være meget glædeligt for dem, der
 betragte vor Grundlov som en Uting; men
 det er meget sørgeligt for dem, som i en
 Række af Aar have sukket efter at opnaae

noget Lignende, det, vi opnaaede 1849, som
 paa den Tid omsider saa deres brændende Ønske
 opfyldt. Nu kan man vel sige, at, naar Re-
 sultatet er det samme, saa er det ligegyldigt,
 hvad man kalder det, om man siger vi gjøre
 de og de Forandringer, eller vi ophæve Grund-
 loven og give en ny Grundlov med disse
 Forandringer; men det er ingenlunde det
 Samme, thi her er ikke blot Spørgsmaal om
 en Lov, der skal lydes og efterkommes, men der er
 Spørgsmaal om en Lov, der skal rodfæste sig i
 Folkets Kjærlighed; det er ingenlunde ligegyl-
 digt, hvilket Indtryk det gjør rundt omkring i
 Landet paa de Mænd, der neppe kunne læse
 Grundloven, men for hvem det er ligesaa vig-
 tigt, at der findes Kjærlighed til den som hos
 os Andre. Altsaa mener jeg, at vi, saavidt
 som det nogenlunde er muligt, skulle undgaae
 at vedtage nogen saadan Bestemmelse (En
 Stemme: Den er jo forkastet!). Ja, enten
 vi udtrykke det, som det staaer i den 3die mid-
 lertidige Paragraph, eller man siger, saaledes
 som det hedder i det nu vedtagne Tillæg:
 „denne Grundlov træder istedetfor den tidligere“,
 det forandrer ikke Sagen stort; thi det er i en
 noget vidtløftigere Talemaade dog det Samme.
 Den tidligere Grundlov skal ophæves, og den
 anden, som vi nu have vedtaget, træde istedet.
 Jeg maa fremdeles gjøre opmærksom paa, at,
 naar der ved en Lovgivningsact, hvori Regje-
 ringen og Folket ved sin Repræsentation har
 taget Deel, gives en Lovgivningshandling en
 bestemt Titel, et bestemt Navn, saa er et saa-
 dant Navn, en saadan Betegnelse af Hand-
 lingen af de nærmest Vedkommende af stor Be-
 tydning. Enes nu Regjering og Folk om, at
 man, 5 eller 6 Aar efterat Grundloven blev
 givet, skal ophæve den, og tage en anden
 istedet, saa vil det blive heelt anderledes for-
 tolket, end naar vi enes om at vedtage de
 Forandringer, der ere en nødvendig Følge af,
 at vi skulle danne en Heelstat tilligemed Mo-
 narchiets andre Dele. Jeg kan ikke nægte, at
 det kun vil være altfor let, ved Hjælp af en
 saadan Ophævelse af Grundloven og Sættende
 en anden istedetfor, at kaste et høist uheldigt
 Skin tilbage over Begivenhederne her i Landet
 fra 1848 til 1850, saameget mere, da de alles-
 rede mange Gange ere blevne fremstillede saas-